

29 oktober 2012

'Probleemgedrag': Gevaarlijke Ronald

"Oké, Margreet! We moeten wel even oppassen voor Ronald als we naar binnen gaan. Hij is namelijk niet gewend aan bezoek en kan daar heel agressief op reageren. Eigenlijk is Ronald altijd vrij snel boos. Zo onvoorspelbaar ook. Je ziet het echt niet aankomen. Vanuit het niets gaat hij gooien en slaan. Oh, en schreeuwen. Uren kan hij schreeuwen. Dan laten we hem maar met rust, want ja, op zo'n moment is er toch niets met hem te beginnen. Hij probeert het ook af te dwingen. Manipuleren kan hij als de beste. Dus als we straks naar binnen gaan, sluit je dan maar een beetje af, Margreet. Ga maar in het hoekje bij de deur staan. Wij begeleiden hem wel."

Slik. Dat is een hele hoop informatie over Ronald en nu moet ik nog naar binnen ook. De moed zakt me diep in de schoenen. Twee grote begeleiders, mannen, lopen voorop. Ik hoor de grote sleutelbossen in hun broekzak rammelen. We staan voor een deur die van het slot wordt gedraaid. Als we door de deur zijn, wordt hij achter mij meteen weer dicht gedraaid. Nóg een deur door, waar we dezelfde procedure volgen.

Zo, nu staan we voor Ronalds slaapkamerdeur. Eén van de mannen maakt de deur open en kijkt voorzichtig door een kiertje. Hij gebaart naar me met zijn vinger tegen zijn mond. Ik moet heel stil zijn. Dat is niet tegen dovemansoren gezegd, ik kan me inmiddels haast niet meer bewegen van de angst. Wie zit daar in 's hemelsnaam achter die deur? Hannibal Lector, die psychopaat uit de boeken van Thomas Harris?

We lopen naar binnen. Ik ga snel in de hoek bij de deur staan. Al zou ik overigens niet weten hoe ik weg moet komen als het mis gaat, want alles zit op slot. Ik zit volkomen in de val. Diep ademhalen dan maar, en een schietgebedje dat het goed mag komen.

Knuffels

Daar sta ik dan! En nu mijn einde toch nabij is, kan ik me net zo goed aan overgeven aan wat er gebeurt. Ik kijk een beetje om me heen en zie een poster van Frans Bauer aan de muur. Leuk. Ronald houdt vast van muziek. Mijn blik dwaalt voorzichtig naar Ronald. Hij zit op het randje van zijn bed. Om hem heen liggen grappige knuffels. Een vrolijke pluizige beer klemt hij stevig in zijn armen. Hé, ze hebben me helemaal niet verteld, dat Ronald van knuffels houdt en dat hij die blijkbaar graag dichtbij zich heeft. Ah, mijn ogen goed de kost geven helpt om me iets meer te ontspannen, merk ik.

Ik kijk een beetje beter naar Ronald. Eigenlijk is het een klein mannetje. Ik had een veel forsere figuur verwacht, na alles wat me over hem is verteld. Hij draagt een grappig brilletje, het staat hem best

guitig. Hij kijkt wat angstig om zich heen. Zou ik misschien ook wel doen met twee beulen van begeleiders op aanraakafstand en een raar blond ding bij de deur. Die nieuwe ziet er trouwens uit of ze elk moment kan wegrennen.

Dat rare blonde ding in de hoek bij de deur, dat ben ik. Ik bekijk mezelf eens vanuit Ronalds perspectief. Wie in deze kamer is de persoon met het probleemgedrag? Van wie is deze kamer eigenlijk? Ik kan je wel vertellen dat als er morgenochtend bij het wakker worden een onbekende vrouw vanuit een hoek van mijn slaapkamer naar me staat te kijken, ik behoorlijk uit mijn dakpan zou gaan. Ik zou hard schreeuwen en waarschijnlijk uit mijn raam springen. Ronald doet dat niet, hij blijft keurig zitten.

De leuke dingen

Plotseling ben ik het zat. Ik wil me niet laten meeslepen in deze gekte. En eigenlijk wil ik het aan jullie allemaal vragen: vertel ook goede en leuke dingen over je cliënten, heb het niet alleen over hun probleemgedrag. We laten ons veel te veel leiden door probleemgedrag, waardoor we vergeten aandacht te hebben voor wat iemand wel kan en vooral voor wat hij leuk vindt, wat zijn passies zijn, waar hij plezier in heeft.

Vastberaden stap ik uit mijn hoek, loop naar Ronald toe en ik steek mijn hand uit: "Hallo Ronald, ik ben Margreet en ik kom vandaag even bij jouw op bezoek. Is dat goed?"

En wat deed Ronald? Ging hij schoppen, bijten, slaan of schreeuwen? Helemaal niet. Hij stond gewoon op van zijn bed, pakte mijn hand, hield zijn hoofd schuin en keek me wat lachend aan. En sprak de prachtige woorden *Hallo Margreet, ik ben Ronald*.

Column Margreet Pereboom - Uit de rubriek de Gedragsdeskundige in het [novemnummer van Klik](#) - Tekening Josje van Koppen

[Praat mee over 'probleemgedrag'](#) in de discussie op de LinkedIn groep van Klik